

Necrològica

Carles Bestit

Adéu Carles

Una vegada més la mort d'un amic torna a colpejar els nostres més íntims sentiments quan, encara, no hem superat el buit deixat, tan sols fa una mica més de dos anys per August Castelló.

Ens ha abandonat ara Carles Bestit i amb ell es tanca un capítol important de la història de la medicina de l'esport catalana, i s'ha interromput també una llarga i entranyable relació d'amistat a nivell personal.

Va ser en Carles qui va iniciar una nova concepció del metge de club, seguida després per altres entitats esportives, i va obrir amb el seu exemple el camí cap a àrees mèdiques no exclusivament assistencials. El Futbol Club Barcelona, al qual unien lligams afectius més forts encara que els de la seva pròpia relació laboral, té coneixement del seu lliurament professional fins als últims dies de la seva vida.

Tot i conèixer la realitat d'una mort propera, va tenir el valor d'enfrontar-s'hi i programar l'esdevenidor amb serenitat i audàcia, sense rendir-se davant d'una lluita que d'entrada tenia perduda. Considero que aquesta manera d'actuar va ser el fidel reflex de la seva personalitat i del seu indomable caràcter.

Els meus records personals van més enllà de la coincidència en la dedicació professional –malgrat ser la que va apadrinar la nostra relació d'amistat–, i es remunten al ja llunyà any 59, en què tu, Carles, quan encara eres estudiant dels últims cursos de Medicina, em vas acompanyar a Friburg, ambdós amb una beca d'estudis, per iniciar-nos en l'apassionat camp de la valoració funcional d'esportistes al costat del professor Reindell: quants somnis, intencions i desitjos vam compartir junts en aquella inolvidable residència olímpica.

Adiós Carlos

Una vez más la muerte de un amigo vuelve a golpear nuestros más íntimos sentimientos, cuando, todavía no habíamos superado el vacío dejado, hace apenas algo más de dos años por Augusto Castelló.

Nos ha abandonado ahora Carlos Bestit y con él se cierra un capítulo importante de la historia de la Medicina del Deporte catalana, interrumpiéndose también una larga y entrañable relación de amistad a nivel personal.

Fué Carlos el iniciador de una nueva concepción del médico de club, seguida después por otras entidades deportivas, abriendo con su ejemplo el camino hacia áreas médicas no exclusivamente asistenciales. El Fútbol Club Barcelona, al que le unían lazos afectivos más fuertes aún que los de su propia relación laboral, sabe de su entrega profesional hasta los últimos días de su vida.

Aún conociendo la realidad de una muerte muy cercana, tuvo el valor de enfrentarse a ella programando el futuro con serenidad y audacia, sin arrojar la toalla ante una lucha que de antemano tenía perdida. Creo que esta forma de actuar fue fiel reflejo de su fuerte personalidad y de su indomable carácter.

Mis recuerdos profesionales van más allá de la coincidencia de dedicación profesional, –aún cuando fuera ella la que apadrinó nuestra relación de amistad–, y se remontan al ya lejano año 59 cuando tú, Carlos, aún estudiante de los últimos cursos de Medicina, me acompañaste a Friburgo, ambos con beca de estudios, con objeto de iniciarnos en el apasionante campo de la valoración funcional de deportistas junto al profesor Reindell: Cuántos sueños, intenciones y deseos compartimos juntos en aquella inolvidable residencia olímpica.

Junts també vam compartir amistat i treball en aquell primer Centre de Medicina Esportiva de la Residència Blume, que tant va suposar en la teva formació inicial en la professió. Després de marxar cap a Alemanya, les nostres fugisseres trobades a Barcelona, i a la fi el teu fitxatge pel club del teu cor.

La teva aparent fredor no va ser mai un obstacle perquè, aquells que vam tenir la sort de ser els teus amics, vam descobrir la teva gran sensibilitat i el teu profund sentit de l'amistat.

Carles te n'has anat massa aviat, perquè encara podies haver fet lliurament de tantes coses en el terreny de la professió i, sobretot, en el terreny personal, del més íntim, d'allò que uneix els homes i que solament separa la mort, però el teu record romandrà sempre amb nosaltres.

Jesús Galilea

Juntos también compartimos amistad y trabajo en aquel primer Centro de Medicina Deportiva de la Residencia Blume, que tanto supuso en tu inicial formación profesional. Luego tu marcha a Alemania, nuestros fugaces encuentros en Barcelona y, por fin, tu fichaje por el club de tus amores.

Tu aparente frialdad no fué nunca obstáculo para que, los que tuvimos la fortuna de ser tus amigos, descubriéramos tu gran sensibilidad y tu profundo sentido de la amistad.

Te has ido Carlos demasiado pronto, cuando todavía podías haber hecho entrega de tantas cosas en el terreno de lo profesional y, sobre todo, en el terreno de lo personal, de lo íntimo, de aquello que une a los hombres y que sólo separa la muerte, pero tu recuerdo estará siempre con nosotros.

Jesús Galilea